

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשֵׁת בְּשִׁלַּח

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ט - חלק כ"ד

קונטרס 264

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְּאִי יִפְקֹדוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

וְתִקֵּן תְּרִין חֲדָיִן, וְאַשְׁתַּלַּף לְאַחֲרוּיָא, וְעַבְד גּוֹלְגֻלְתָּא
 דְּנוֹקְבָא. כֹּלָא סְתִימָא מְכַל סְטְרוּיָא. בְּשַׁעְרָא בְּפְרָצוּפָא
 דְּרִישָׁא. וּבְכַלְלָא חֲדָא אֲתַעְבִּידוּ בְּהַאי תַּפְּאֲרָתָא, וְאַקְרִי
 אָדָם דְּכָר וְנוֹקְבָא. הָדָא הוּא דְכָתִיב, (ישעיה מד)
 כַּתְּפֹאֲרֵת אָדָם לְשַׁבַּת בַּיִת.

כַּד אֲתַבְרִי פְּרָצוּפָא דְרִישָׁא דְנוֹקְבָא, תְּלִיָּיא חַד קוּצָא
 דְּשַׁעְרֵי מְאַחֲרוּיָא דְזַעִיר אַפִּין, וְתִלִּי עַד רִישָׁא
 דְּנוֹקְבָא. וְאַתְעֲרוּ שַׁעְרֵי בְּרִישָׁהָא, כְּלָהוּ סוּמְקֵי דְכַלְלֵן
 בְּגוּ גְוּוּיָא, הָדָא הוּא דְכָתִיב, (שיר השירים ז) וְדַלְת רֵאשִׁיךְ
 כְּאַרְגָּמָן. מַהוּ אַרְגָּמָן. גְּוּוּיָא דְכַלְלֵן בְּגוּ גְוּוּיָא.

ספר מאורות הזהר

שְׁמַרְמֵז וּמְגַלְהַה הַפְּסוּק כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זְרַעוּ, - מִפִּי זְרַעוּ דִּיִּיקָא, הִינּוּ מִפִּי זְרַעוּ
 שְׁל זֶה בְּעֲצָמוֹ שֶׁהוּא מְרַמֵּז וְנִסְתֵּר בְּזֶה הַפְּסוּק שֶׁהוּא הַתְּנָא יוֹחֵא, כִּי עַל יְדֵי זְרַעוּ
 שְׁל יוֹחֵא שְׁמַרְמֵז בְּזֶה הַפְּסוּק בְּסוֹפֵי תְּבוּת הַנִּלְ שֶׁהוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחֵא, עַל
 יְדוּ לֹא תִשְׁכַּח הַתּוֹרָה כִּי בַחֲבוּר הַקְּדוּשׁ הַסֵּפֶר הַזֶּה הַקְּדוּשׁ בַּחֲבוּרָא דָּא יִפְקוּן מִן
 גְּלוּתָא. וְדַע שְׁסוּד רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּעֲצָמוֹ הוּא מְרַמֵּז בְּפְסוּק אַחֵר, כִּי דַע כִּי הַתְּנָא הַקְּדוּשׁ
 רַבִּי שְׁמַעוֹן הוּא בַחֲבִינַת עִיר וְקְדִישׁ מִן שְׁמֵיָא נְחִית רְאשֵׁי תְּבוּת שְׁמַעוֹן, עַד כָּאן
 לְשׁוֹנוּ.

דוּרְנוּ, דוּר הָאֲחֲרוֹן לְפָנֵי בֵּיאַת הַמְּשִׁיחַ, נִלְקָה בַּחֲשֻׁכוֹת מְכַפְלֵת מֵהַמִּימִינִים
 וּמֵהַמְּשִׁמִּילִים:

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

תַּאנָּא, אַתְּפִשֵּׁט הַאי תַּפְאָרַת מְטַבּוֹרָא דְלָבָא, וְנָקִיב
וְאַתְעֵבֵר בְּגִיסָא אַחְרָא, וְתַקִּין פְּרָצוּפָא
דְנוֹקְבָא עַד טַבּוֹרָא. וּמְטַבּוֹרָא שְׁאֲרִי, וּבְטַבּוֹרָא שְׁלִים.

תוּ אַתְּפִשֵּׁט הַאי תַּפְאָרַת, וְאַתְקִין מְעוּי דְדַכּוֹרָא, וְעֵייל
(וְאַתְתַּקִּין) בְּהַאי אָתֵר כָּל רַחֲמִין, וְכָל סַטְרָא דְרַחֲמִין.
וְתַאנָּא, בְּהַגִּי מֵיעֵיין אַתְאַחְדִּין, שִׁית מַאָה אֶלְף רַבּוּא
מְאֲרִי דְרַחֲמִין. וְאַתְקִרוּן בְּעַלֵּי מֵיעֵיין. דְכָתִיב, (יִרְמִיָּה ל"א)
עַל כֵּן הָמוּ מְעֵי לֹו רַחֵם אֲרַחֲמֶנּוּ נָאָם יְיָ.

תַּאנָּא, הַאי תַּפְאָרַת, כָּלִיל בְּרַחֲמִין, וְכָלִיל בְּדִינָא,
וְאַתְפִּשֵּׁט רַחֲמֵי בְּדַכּוֹרָא, וְאַתְעֵבֵר וְנָקִיב

ספר מאורות הזהר

(א) אלו שנמנעים מלמוד הזהר וכתבי האר"י מחמת יראתם, או חס ושלום
עצלותם, או קשי הלמוד הקדוש הזה, שהוא לא כנגלות התורה.

יב. עליהם נביא לשון המקבל האלקי רבי מרדכי בן רבי שלום בוזאגלו זצ"ל
ואין מה להוסיף על דבריו: הן היום ראיתי את עני עמי אשר במרקש עיר גדולה
של חכמים וסופרים בפשטי התורה וסודותיה, וביום שנפטר רבותי לעדן גן אלקים
המה ותלמידיהם, לא עמדו אחרים תחתיהם, כי על הגלות וטרדות המסים רבו
עליהם, וכמעט נשתכחה תורה זו מהם, כי מחסרון המלמדים חסרו תלמידיהם, אז
אמרתי הנה באתי, במגלת ספר כתוב עלי, עת לעשות לה', מי יתן אפו ויכתבון מלי,
בעט ברזל ועופרת, ולא תהיה תורת האמת זו חס ושלום נעדרת, לעד בצור יחצבון

רבי יהודה אָמר, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִתַּן נִשְׁמָה עַל־יוֹנָה בְּאָדָם, וְכָלֵל בַּהּ חֲכָמָה וְהִשְׁכֵּל כְּדֵי לְדַעַת הַכֹּל. מֵאֵיזָה מְקוֹם נִתַּן בּוֹ נִשְׁמָה? רַבִּי יִצְחָק אָמר, מִמְּקוֹם שֶׁשָּׂאָר הַנְּשָׁמוֹת הַקְדוּשׁוֹת בְּאוֹת.

רבי יהודה אָמר, מִכַּאֲן, שְׁכֵתוֹב (בראשית א) תוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה. מִי זֶה הָאָרֶץ? מֵאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁהַמְקַדֵּשׁ נִמְצָא בּוֹ. נֶפֶשׁ חַיָּה - נֶפֶשׁ חַיָּה סֶתֶם, זֶה נֶפֶשׁ שֶׁל אָדָם הֵרָאשׁוֹן שֶׁל הַכֹּל. רַבִּי חֵיִיא אָמר, אָדָם הֵיךָ יוֹדֵעַ חֲכָמָה עַל־יוֹנָה יוֹתֵר מִמְּלֹאכֵי הַשָּׁרָת, וְהֵיךָ מִסְתַּפֵּל בְּכָל, וְיוֹדֵעַ וְנוֹדֵעַ לְרַבּוֹנוֹ יוֹתֵר מִכֹּל שָׂאָר בְּנֵי הָעוֹלָם. לֵאחֲרֵי שֶׁחֻטָּא נִסְתַּמּוּ מִמְּנוּ מַעֲיָנוֹת הַחֲכָמָה. מֵהַ כְּתוּב? (מִמֶּה שְׁכֵתוֹב) (שם ג) וַיִּשְׁלַחֵהוּ ה' אֱלֹהִים מִגֹּן עֵדֶן לְעֵבֶד אֶת הָאָדָמָה.

רבי אַבָּא אָמר, אָדָם הֵרָאשׁוֹן מְזַכֵּר וְנִקְבָּה נִמְצָא, זֶהוּ שְׁכֵתוֹב (שם א) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדַמוֹתֵינוּ. וְעַל זֶה זָכַר וְנִקְבָּה נַעֲשֵׂי בְּאֶחָד, וְנִפְרְדוּ אַחַר כֵּן. וְאֵם תֹּאמַר, זֶה שֶׁאָמַר הָאָדָמָה אֲשֶׁר לָקַח מִשֵּׁם - כֵּן הוּא וְדַאי, וְזוּהִי הַנִּקְבָּה, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַשְׁתַּתֵּף עִמָּה, וְזֶהוּ זָכַר וְנִקְבָּה, וְהַכֹּל דָּבָר אֶחָד.

רבי יוֹסִי אָמר, עֵזִי וְזַמְרַתָּה, אוֹתָם הַכְּלוּלִים זֶה בְּזֶה וְלֹא נִפְרְדִים זֶה מִזֶּה, וְלַעוֹלָמִים הֵם בְּחִיבּוּת, בְּרִצּוֹן אֶחָד,

רבי יהודה אָמר, קְדוּשָׁא בְּרוּךְ הוּא נִשְׁמָתָא עַל־אָה יֵהֵב בֵּיהּ בְּאָדָם, וְכָלֵל בֵּיהּ חֲכָמָתָא וְסְכֻלְתָּנוּ, לְמַנְדַּע פְּלֵא. מֵאֲזַן אַתָּר יֵהֵב בֵּיהּ נִשְׁמָתָא. ר' יִצְחָק אָמר, מֵאַתָּר דְּשָׂאָר נִשְׁמָתִין קְדִישִׁין קָא אַתְיִין. רַבִּי יְהוּדָה אָמר, מֵהַכָּא. דְּכֵתִיב, (בראשית א) תוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה, מֵאֲזַן הָאָרֶץ. מֵהֵהוּא אַתָּר דִּמְקַדְּשָׁא אֲשַׁתְּכַח בֵּיהּ. נֶפֶשׁ חַיָּה, נֶפֶשׁ חַיָּה סֶתֶם, דָּא נִפְשָׁא דְאָדָם קְדָמָא דְכֵלָא.

רבי חֵיִיא אָמר, אָדָם הָוָה יוֹדֵעַ חֲכָמָתָא עַל־אָה, יֵתִיר מִמְּלֹאכֵי עַלְאִי, וְהוּא מִסְתַּפֵּל בְּכֵלָא, וְיוֹדֵעַ וְאֲשַׁתְּמוּדֵעַ לְמֵאֲרִיָּה, יֵתִיר מִכֹּל שָׂאָר בְּנֵי עַלְמָא. בְּתֵר דְּחָב, אֲסֵתִימוּ מִנִּיהּ מְבוּעֵי דְחֲכָמָתָא, מֵהַ כְּתִיב (נ"א מִמֶּה דְכֵתִיב) (בראשית ג) וַיִּשְׁלַחֵהוּ יי' אֱלֹהִים מִגֹּן עֵדֶן לְעֵבֶד אֶת הָאָדָמָה.

רבי אַבָּא אָמר, אָדָם הֵרָאשׁוֹן מְדַכָּר וְנוֹקְבָא אֲשַׁתְּכַח, הָדָא הוּא דְכֵתִיב, (בראשית א) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדַמוֹתֵינוּ, וְעַל דָּא, דְּכָר וְנוֹקְבָא אֲתַעֲבִידוּ כַּחֲדָא, וְאֲתַפְּרְשׁוּ לְבִתְרָא. וְאִי תִימָא, הָא דְאָמַר הָאָדָמָה אֲשֶׁר לָקַח מִשֵּׁם. הַכֵּי הוּא וְדַאי, וְדָא הֵיא נּוֹקְבָא, וְקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא אֲשַׁתְּתֵף עִמָּה, וְדָא הוּא דְכָר וְנוֹקְבָא, וְכֵלָא הוּא מְלָה חֲדָא.

רבי יוֹסִי אָמר, עֵזִי וְזַמְרַתָּה, אֵינּוֹן דְּכֵלְלִין דָּא כְּדָא וְלֹא אֲתַפְּרְשָׁן דָּא מִן דָּא וְלַעֲלָמִין אֵינּוֹן בְּחִיבּוּתָא, בְּרַעוּתָא חֲדָא, דְּמִתְמָן אֲשַׁתְּכַחוּ (נ"א אֲתַמְשְׁבוּ) מְשִׁיכֵן דְּנַחֲלִין וּמְבוּעִין לְאֲסַתְּפָקָא כֵלָא, וְלִבְרָכָא כֵלָא, לֹא כְדִיבּוּ מִימֵי מְבוּעִין, כְּמָה דְאֵת אָמַר (ישעיה נח) וּכְמוֹצָא מִים אֲשֶׁר לֹא יִכְזָבוּ מִימֵי וְעַל דָּא וְיֵהִי לִי לִישׁוּעָה, דְּבִגְיָנִי כֵן, מְלָכָא קְדִישָׁא מְשִׁיךְ וְאֲחֻסִין לְתַתָּא, וְאֲתַעֲר וְיִמְנָא לְמַעֲבַד נְסִין.

שְׁמִשֵּׁם נִמְצָאוֹת (נִמְשָׁבוּ) מְשִׁיכוֹת הַנְּחָלִים וְהַמְעַיְנוֹת לְסַפֵּק לְכָל וּלְכָרֵף אֶת הַכֹּל, לֹא מְכַבֵּים מִימֵי הַמְעַיְנוֹת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה נח) וּכְמוֹצָא מִים אֲשֶׁר לֹא יִכְזָבוּ מִימֵי, וְעַל זֶה וְיֵהִי לִי לִישׁוּעָה, שְׁבִשְׁבִיל כֵּן הַמְּלִיךְ הַקְדוּשׁ מוֹשֵׁף וּמוֹרִישׁ לְמִטָּה, וּמִתְעוֹרֵר הֵימִין לַעֲשׂוֹת נְסִים.

זה אלי ואנוהו - זה צדיק, שממנו יוצאות ברכות בזווג. ואנוהו - באותו מקום שנמצאת בו חביבות, וזהו המקדש. אלהי אבי וארממנהו - משה אמר את זה למקום שהלויים באים מאותו צד, ועל זה והיהו שלמות הכל הוא באותו מקום (בזה הפוסק).

רבי יצחק אמר, ויהי לי לישועה - זה המלך הקדוש, וכך הוא. ומנין לנו? מקרא אחר מצאנו לו, שכתוב כי עזי וזמרת יה ה' ויהי לי לישועה. ממשמע שאמר ה' ויהי לי לישועה - זה המלך הקדוש. עזי וזמרת יה וגו'. רבי חזקיה פתח ואמר, בפסוק זה שכתוב (משלי י) בכל עת אהב הרע ואח לצרה יולד, בכל עת אהב הרע - זה הקדוש ברנף הוא, שכתוב בו רעף ורע אביך אל תעזב.

ואח לצרה יולד - בשעה שצדיקו לך שונאריך, מה אומר הקדוש ברנף הוא? (תהלים קכב) למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך, שישאל יולד נקראים אחים ורעים לקב"ה. יולד מה זה? וכי עכשו יולד? אלא בשעה שנוולדת צרה בעולם, יהיה אח כנגדך להציל אותך מכל אותם שמציקים לך.

רבי יהודה אמר, יולד - שהמלך הקדוש יתעורר בעז הזה לנקם לך מהאמות, להיניק לך מהאם באותו צד, כמו שנאמר עזי וזמרת יה ויהי לי לישועה. לעזר גבורות כנגד אמות עובדי כוכבים ומזלות.

רבי ייסא פתח ואמר, כמה יש לאדם לאהב את הקדוש ברנף הוא, שהרי אין לך עבודה לקדוש-ברנף-הוא ואלא (כמו) אלא אהבה, וכל מי שאוהב אותו ועושה עבודתו באהבה, קורא לו הקדוש ברנף הוא אהוב. אם בך, כמה

זה אלי ואנוהו. דא צדיק, דמניה נפקין ברפאן בזווג. ואנוהו: ביה הוא אתר דחביבותא אשתכח ביה, ודא הוא מקדשא. אלהי אבי וארממנהו, משה קאמר דא, לגבי אתר דלואי אתיין מההוא סטרא ועל דא (תיה) שלימותא דכלא הוא ביה הוא אתר.

(ג"א ביהא קרא)

רבי יצחק אמר, ויהי לי לישועה, דא מלפא קדישא, והכי הוא. ומנלן. מקרא אחרנא אשפחנא ליה, דכתוב, (ישעיה י"ב) פי עזי וזמרת יה יי' ויהי לי לישועה, ממשמע דקאמר יי' ויהי לי לישועה, (דף נ"ה ע"ב) דא מלפא קדישא.

עזי וזמרת יה וגו', (שמות טו) ר' חזקיה פתח ואמר, ביהאי קרא דכתוב, (משלי י) בכל עת אוהב הרע ואח לצרה יולד. בכל עת אוהב הרע, דא קדשא ברנף הוא, דכתוב ביה (משלי י) רעף ורע אביך אל תעזב.

ואח לצרה יולד, בשעתא דיעיקון לך שונאריך, קדשא ברנף הוא מה אמר, (תהלים קכב) למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך, דישאל אחי ורעי אחרים ורעים לקודשא ברנף הוא. יולד מהו, וכי השתא יולד. אלא בשעתא דעקתא יולד בעלמא, אח יהא לקבלה, לשזבא לך מפל אינון דעקין לך.

רבי יהודה אמר, יולד: דמלפא קדישא יתער בהאי עז, לנקמא לך מאומין, לניקא לך מאימא, בההוא סטרא, כמה דאת אמר, עזי וזמרת יה ויהי לי לישועה. לאתערא גבוראן לקבל אומין עובדי כוכבים ומזלות.

רבי ייסא פתח ואמר, כמה אית ליה לבר נש לרחמא ליה לקודשא ברנף הוא, דהא

לית ליה פולחנא לקודשא ברנף הוא, (אלא) כמה רחמיותא. וכל מאן דרחים

בְּאֲרָנוּ פְּסוּקִים אֵלוֹ - רַעַף וְרַע
 אֲבִיךָ אֵל תַּעֲזֹב, וְכַתוּב (מְשַׁלֵּי כה)
 הַקֵּר רַגְלֶךָ מִבֵּית רַעַף?
 אֲדָא, הֲרֵי בְּאֲרוֹהַ הַחֲבָרִים, פְּסוּק
 זֶה (בַּעֲלוֹת וְשִׁלְמִים, וְזֶה בְּחֻטָּאוֹת וְאִשְׁמוֹת,
 וְכַתוּב וְכוּ') נִקְמָב בַּעֲלוֹת. עַכְשָׁיו, רַעַף
 וְרַע אֲבִיךָ אֵל תַּעֲזֹב, לַעֲבֹד אוֹתוֹ
 וְלִהְדָּבֵק בּוֹ וְלַעֲשׂוֹת מִצְוֹתָיו. אֵל
 תַּעֲזֹב, וְדָא. וְזֶה שֶׁנֶּאֱמַר הַקֵּר רַגְלֶךָ
 מִבֵּית רַעַף. כְּלוּמַר, הַקֵּר וְצִרְךָ
 שְׁלֵא יִרְתַּח כְּנִגְדֶּךָ וְלֹא יִשְׁלוֹט בְּךָ,
 וְלֹא תַעֲשֶׂה הִרְהוּר אַחֵר. מִבֵּית
 רַעַף, מִי זֶה בֵּית רַעַף? זֶה הַנְּשֻׁמָּה
 הַקְדוּשָׁה שֶׁהַכְּנִיס בְּךָ רַעַף וְנָמַן
 אוֹתָהּ בְּתוֹכְךָ.

וְעַל זֶה עֲבוֹדַת הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
 - לְאַהֲבֵה אוֹתוֹ בְּכָל, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב
 (דְּבָרִים ו) וְאַהֲבַת אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ. זֶה
 אֵלֵי וְאַנְוָהוּ - שְׁכַל יִשְׂרָאֵל רָאוּ עַל
 הַיָּם מֵה שְׁלֵא רָאָה יְחֻזְקָאֵל הַנְּבִיא,
 וְאַפְלוֹ אוֹתָם הַעֲבָרִים שֶׁבְּמַעֵי אִמָּם
 הָיוּ רוֹאִים וּמִשְׁבַּחִים אֶת הַקְדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא, וְכֹלָם הָיוּ אוֹמְרִים זֶה
 אֵלֵי וְאַנְוָהוּ אֱלֹהֵי אֲבִי וְאַרְמְנָהוּ,
 כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר אֱלֹהֵי אֲבֵרָהִם.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אִם כֵּן, לְמָה
 וְאַרְמְנָהוּ, שֶׁהָרִי אֱלֹהֵי אֲבֵרָהִם
 הוּא לְמַעֲלָה? אָמַר לוֹ, אִפְלוֹ כֵּן
 צִרְיָךְ, וְהַכֵּל דְּבַר אָחֵד, וְאַרְמְנָהוּ
 בְּכָל, לְהַכְלִיל מִי שִׁידוּעַ לִיחֵד אֶת
 הַשֵּׁם הַקְדוּשׁ הַגָּדוֹל, שֶׁהָרִי זֹהוּ
 עֲבוֹדָה עֲלִיּוֹנָה שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
 הוּא.

רַבִּי יְהוּדָה הָיָה יוֹשֵׁב לִפְנֵי רַבִּי
 שְׁמַעוֹן, וְהוּא קוֹרָא, כְּתוּב (יִשְׁעִיָּה נב)
 קוֹל צְפִיף נִשְׂאוֹ קוֹל יְחִדּוֹ יִרְנְנוּ.
 קוֹל צְפִיף, מִי הֵם צְפִיף? אֵלָּא אֵלָּה
 הֵם שְׁמַצְפִּים מִתֵּי יִרְחָם הַקְדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא לְבָנוֹת אֶת בֵּיתוֹ. נִשְׂאוֹ
 קוֹל? יִשְׂאוֹ קוֹל הִיָּה צִרְיָךְ לְהִיּוֹת!

אֵינּוֹן צוֹפִיף. אֵלָּא אֵלִין אֵינּוֹן דְּמַצְפָּאן, אֵימְתֵי יִרְחָם קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
 לְמַכְנֵי בֵיתִיה. נִשְׂאוֹ קוֹל, יִשְׂאוֹ קוֹל מִיבְעֵי לִיָּה, מָאִי נִשְׂאוֹ קוֹל. אֵלָּא,

לִיָּה, וְעֲבִיד פּוֹלְחָנָא בְּרַחֲמֵימוֹתָא, קְאָרִי לִיָּה
 לְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא רַחֲמֵימָא. אִי הָכִי, בְּמָאִי
 אוֹקִימָנָא הֲנִי קְרָאִי, רַעַף וְרַע אֲבִיךָ אֵל
 תַּעֲזֹב. וְכַתִּיב (מְשַׁלֵּי כה) הַקֵּר רַגְלֶךָ מִבֵּית רַעַף.
 אֲדָא הָא אוֹקִימוּהַ חֲבָרִיָּא, הָאִי קְרָא (ס"א בַּעֲלוֹת
 וְשִׁלְמִים וְהָאִי בְּחֻטָּאוֹת וְאִשְׁמוֹת וְכַתִּיב וְכוּ') בַּעֲלוֹת
 כְּתִיב. הַשְׁתָּא, רַעַף וְרַע אֲבִיךָ אֵל תַּעֲזֹב,
 לְמַפְלַח לִיָּה, וְלֹא תַדְבַּקָא בֵּיה, וְלִמְעַבְד
 פְּקוּדוּי. אֵל תַּעֲזֹב וְדָאִי. וְהָא דְאִתְמַר הַקֵּר
 רַגְלֶךָ מִבֵּית רַעַף. כְּלוּמַר הַקֵּר וְצִרְךָ, דְלֹא
 יִרְתַּח לְקַבְּלֶךָ, וְלֹא יִשְׁלוֹט בְּךָ, וְלֹא תַעֲבִיד
 הִרְהוּרָא אַחֵרָא. מִבֵּית רַעַף, מָאֵן בֵּית רַעַף.
 דָּא נִשְׁמַתָּא קְדִישָׁא, דְאֵעִיל בַּהּ רַעַף וְיִהְבָּה
 בְּגוּף.

וְעַל דָּא פּוֹלְחָנָא דְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְרַחֲמָא
 לִיָּה בְּכֹלָא, כְּמָה דְכַתִּיב, (דְּבָרִים ו) וְאַהֲבַת אֶת
 יְי' אֱלֹהֶיךָ. זֶה אֵלֵי וְאַנְוָהוּ, דְכָל יִשְׂרָאֵל חֲמוּ
 עַל יָמָא, מֵה דְלֹא חֲמָא יְחֻזְקָאֵל נְבִיאָה,
 וְאַפִּילוֹ אֵינּוֹן עוֹבְרֵי דְבְּמַעֵי אִמְהוֹן, הָווּ
 חֲמָאן וּמִשְׁבַּחֵן לְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְכֹלָהוּ
 הָווּ אִמְרִין זֶה אֵלֵי וְאַנְוָהוּ אֱלֹהֵי אֲבִי
 וְאַרְמְנָהוּ, כְּמָה דְאִתְ אָמַר אֱלֹהֵי אֲבֵרָהִם.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אִי הָכִי אִמָּאִי וְאַרְמְנָהוּ,
 דְהָא אֱלֹהֵי אֲבֵרָהִם לְעִילָא הוּא. אָמַר
 לִיָּה, אִפִּילוֹ הָכִי אֲצִטְרִיךְ, וְכֹלָא חַד מְלָה,
 וְאַרְמְנָהוּ בְּכֹלָא, לְאַכְלָלָא, מָאֵן דִּידַע
 לִיחֵדָא שְׁמָא קְדִישָׁא רַבָּא, דְהָא הוּא פְּלִחָנָא
 עֲלָאָה דְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

רַבִּי יְהוּדָה הָוָה יְתִיב קָמִיהַ דְר' שְׁמַעוֹן,
 וְהוּוֹה קְאָרִי, כְּתִיב (יִשְׁעִיָּה נב) קוֹל צוֹפִיף
 נִשְׂאוֹ קוֹל יְחִדּוֹ יִרְנְנוּ. קוֹל צוֹפִיף, מָאֵן
 אֵינּוֹן צוֹפִיף. אֵלָּא אֵלִין אֵינּוֹן דְּמַצְפָּאן, אֵימְתֵי יִרְחָם קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
 לְמַכְנֵי בֵיתִיה. נִשְׂאוֹ קוֹל, יִשְׂאוֹ קוֹל מִיבְעֵי לִיָּה, מָאִי נִשְׂאוֹ קוֹל. אֵלָּא,

מה זה נשאו קול? אלא כל אדם שבוכה ומרים קולו על חרבן ביתו של הקדוש ברוך הוא, זוכה למה שכתוב אחר כך - יחדו ירגנו, וזוכה לראותו מישיב בחדוה.

בשוב ה' ציון? ! הנה צריך להיות בשוב ה' אל ציון! מה זה בשוב ה' ציון? אלא בשוב ה' ציון ודאי. בא ראה, בשעה שחרבה ירושלים למטה וכנסת ישראל גרשה, עלה המלך הקדוש לציון, ונאחז כנגדו, משום שכנסת ישראל גרשה, ועמה שנתגלתה כנסת ישראל, מעלה אותה אליו וכשתחזור כנסת ישראל למקומה, אז ישוב המלך הקדוש לציון למקומו להודג אחד באחד, וזהו בשוב ה' ציון. ואז עתידים ישראל לומר זה אלי ואנוהו, וכתוב זה ה' קיינו לו נגילה ונשמחה בישועתו, בישועתו ודאי.

ה' איש מלחמה ה' שמו. רבי אבא פתח, (במדבר כא) על פן יאמר בספר מלחמת ה' את זהב בסופה ואת הנחלים ארגון. פמה יש לנו להסתפל בדברי התורה, פמה יש לנו לעיין בכל דבריה, שאין לה דבר בתורה שלא נרמז בשם הקדוש העליון, ואין לה דבר בתורה שאין בו פמה סודות, פמה טעמים, פמה שרשים, פמה ענפים.

באן יש להסתפל, על פן יאמר בספר מלחמת ה' - וכי ספר מלחמות ה' היכן הוא? אלא באן התעוררו החברים, שכל מי שעורף קרב בתורה, זוכה להרבות שלום בסוף דבריו. כל הקרבות שבעולם - קטטה וחרבן, וכל הקרבות של התורה - שלום ואהבה. זהו שכתוב על פן יאמר בספר מלחמת ה' ואת זהב בסופה, כלומר, אהבה

כל בר נש דבכי, וארים קליה על חרבן ביתיה דקודשא בריך הוא, זכי למה דכתיב לבתר יחדיו ירגנו. וזכי למחמי ליה בישובא בחדוה.

בשוב יי' ציון, (אמר ליה) בשוב יי' אל ציון מיבעי ליה, מאי בשוב יי' ציון אלא בשוב יי' ציון ודאי. תא חזי, בשעתא דאתחריב ירושלם לתתא, וכנסת ישראל אתתרכת, סליק מלפא קדישא לציון, ואנגיד ליה לקבליה, בגין דכנסת ישראל אתתרכת. (השתא דאתגליא כנסת ישראל סליק ליה לנביה) וכד תתהדר כנסת ישראל לאתרה, פדין יתוב מלפא קדישא לציון לאתריה, לאודווגא חד בחד, ודא הוא בשוב יי' ציון. וכדין זמינין ישראל למימר, זה אלי ואנוהו. וכתיב, זה יי' קיינו לו נגילה ונשמחה בישועתו, בישועתו ודאי.

יי' איש מלחמה יי' שמו. (שמות טו) רבי אבא פתח (במדבר כא) על פן יאמר בספר מלחמות יי' את זהב בסופה ואת הנחלים ארגון. פמה אית לן לאסתכלא בפתגמי אורייתא, פמה אית לן לעיינא בכל מלהא, דלית לה מלה באורייתא, דלא אתרמיזא בשמא קדישא עלאה, ולית לה מלה באורייתא, דלית בה פמה רזין, פמה טעמין, פמה שרשין, פמה ענפין. (דף נ"ז ע"א).

הבא אית לאסתכלא, על פן יאמר בספר מלחמות יי', וכי ספר מלחמות יי', אן הוא. אלא הכי אתעררו חברייא, כל מאן דאגח קרבא באורייתא, זכי לאסגאה שלמא בסוף מלוי. כל קרבין דעלמא, קטטה וחרבנא. וכל קרבין דאורייתא, שלמא ורחימותא, דא הוא דכתיב על פן יאמר בספר מלחמות יי' את זהב בסופה, כלומר, אהבה בסופה.

בסופה. שאין לך אהבה ושלום
פרט לזה.

עוד קשה במקומו. על פן יאמר
בספר מלחמת ה' - בתורת
מלחמות ה' היה צריך להיות!
מהו בספר? אלא סוד עליון הוא.
מקום יש לקדוש-ברוך-הוא
שנקרא ספר (ומספר), כמו שנאמר
דרשו מעל ספר ה' וקראו. שכל
הפחות והגבורות שעשה הקדוש
ברוך הוא, תלויים באותו ספר,
(ומשם יוצאים את זה בסופה ובו)
ויכש הקדוש ברוך הוא עורך את
קרבותיו, במקום אחד שהוא
בסוף הדרגות, ונקרא זה, כמו
שנאמר (משלי ל) לעלוקה שתי בנות
הב הב. בסופה - נמצא בסוף
הדרגות. בסופה - נקראת ים סוף,
ים שהוא סוף הדרגות.

ואת הנחלים ארנון, ועם הנחלים
שנמצאו ונמשכו לו מאותו מקום
עליון שנקרא ארנון. ומדוע ארנון
זווג עליון של חביבות, שלא
נפרדים לעולמים, כמו שנאמר
(בראשית ב) ונהר יצא מעדן. וביזה
נשרשים שרשיו ומתרבים ענפיו,
להושיט קרבותיו בכל מקום,
להושיט פחות וגבורות,
ולהראות שלטון גדול ונכבד של
הכל.

בא ראה, כשמתעוררות הגבורות
והקרבנות של הקדוש ברוך הוא,
כמה בעלי דין מתעוררים לכל
עבר, ואז רמחים שנונים וחרבות,
ומתעוררים גבורות, והים מתרגש,
וגליו עולים ויורדים, והאניות
שהולכות ושטות בים, מסתלקות
לכל עבר. קרב (תרי) שנון באבני
בלסטראות, בעלי רמחים
וחרבות. אז (תהלים מא) חציף
שנונים (מתעוררים להושיט קרבנות בכל
מקום ולהושיט כחות וגבורות לכל עבר, ואז הים

מתרגש וגליו עולים, והאניות שהולכות ושטות ויורדות ועולות, והזעף נמצא. ואז מתעוררים עורכי הקרב באבני בליסטראות, בעלי רמחים

דלית לך אהבה ושלמא בר מהאי.
הנו קשיא באתריה. על פן יאמר בספר
מלחמות יי', בתורת מלחמות יי' מיבעי
ליה, מאי בספר. אלא רזא עלאה הוא, אתר
אית ליה לקודשא בריך הוא, דאקרי ספר (נ"א
ומספר) כמה דאת אמר, (ישעיה לד) דרשו מעל ספר
יי' וקראו. דכל חילין וגבורין דעביד קדשא
ברוך הוא, בההוא ספר תליון, (נ"א ומתמן נפקין את
זהב בסופה וביה.) וכד אגח קדשא בריך הוא קרבוני,
פחד אתר דאיהו בסופא דדרגין, ואקרי זהב.
כמה דאת אמר (משלי ל) לעלוקה שתי בנות הב
הב. בסופה: בסוף דרגין אשתכח. בסופה: ים
סוף אתקרי, ים דאיהו סוף לכל דרגין.

ואת הנחלים ארנון ועם הנחלים דאשתכחו
ואתנגידו. לגביה, מההוא אתר עלאה,
דאקרי ארנון. מאי ארנון, זווגא עלאה
דחביבותא, דלא מתפרשאן לעלמין, כמה
דאת אמר (בראשית ב) ונהר יצא מעדן. ובדא,
משתרשן שרשוי, ואתרביאו ענפיו, לאושטא
קרבוני בכל אתר, לאושטא חילין וגבוראן,
ולאתחזאה שולטנא רבא ויקירא דכלא.

הא חזי, פד מתערין גבוראן וקרבין דקודשא
ברוך הוא, כמה גרדיני טהירין, מתערין
לכל עיבר, פדין שנון רומחין, וסייפין,
ומתערין גבוראן, וימא אתרגישת וגלגלוי
סלקין ונחתין, וארבין דאזלין ושאטן בימא,
לכל עיבר מסתלקין. שנונא קרבא (נ"א חרבא)
באבני בלסטראות, מארי דרומחין וסייפין,
פדין (תהלים מה) חציף שנונים (נ"א מתערין לאושטא קרבין
בכל אתר ולאושטא חילין וגבוראן לכל עיבר פדין וימא אתרגישת וגלגלוי
סלקין וארבין דאזלין ושאינו נחתין וסלקין וזעפא אשתכח. פדין מתערין

מתרגש וגליו עולים, והאניות שהולכות ושטות ויורדות ועולות, והזעף נמצא. ואז מתעוררים עורכי הקרב באבני בליסטראות, בעלי רמחים

מגידו קרבא באבני בלסטראין מארי דרומחין ופייפין גירין וקשתין כמה דאת אמר
 חציו שנונים) וקודשא בריך הוא אתתקיה בחילוי,
 ולא תערא קרבא. ווי לאינון דמלפא קדישא יתער
 עלייהו קרבא. פדין כתיב, וי איש מלחמה.

ומהבא, ומאינון אתוון, ומהאי קרא, נפקין טורי
 קרבא לאינון חייבא, לאילין מארי
 דכבו דחבו לקודשא בריך הוא. ואתוון אתגליין
 לאינון מארי קשוט, והא אתפרשן מלין והא
 אתמר.

וי איש מלחמה וי שמו. פיון דכתיב וי איש
 מלחמה, לא ידענא דיני שמו. אלא, כמה
 דכתיב, (בראשית יט) וי המטיר על סדום ועל עמורה
 גפרית ואש מאת וי מן השמים. וכלא בהאי ספר
 תליין, כמה דאת אמר (איוב כ) יגלו שמים עונו
 וארץ מתקוממה לו. (ועל דא).

הא חזי, בשעתא דקודשא בריך הוא אתער קרבא
 בעלמא, עלאי ותתאי אתעקרו מאתרייהו,
 כמה דאוקימנא הדא הוא דכתיב מרפכות פרעה
 וחילו ירה בים. ולזמנא דאתי, זמין קדשא בריך
 הוא לאגחא קרבא עלאה ותקיפא בעממא, בגין
 לאוקרא שמיה, הדא הוא דכתיב (זכריה יד) ויצא וי
 ונלחם בגוים ההם פיום הלחמו פיום קרב וכתוב
 (יחזקאל לח) והתגדלתי והתקדשתי ונודעתי וגו'.

(מרפכות פרעה וחילו ירה בים. דא אתער קדשא בריך הוא קרבא גרין אתערו
 דרגין עלאין ודרגין תתאין דלתתא וגרין מרפכות פרעה וחילו ירה בים).

רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים עז) ראוף מים אלהים
 ראוף מים יחילו וגו', בשעתא דעברו
 ישראל ית ימא, אמר קדשא בריך הוא למלאכא
 די ממנא על ימא, פליג מימד. אמר ליה למה.
 אמר ליה בגין דבני יעברון בגוון. אמר ליה,
 פורקנא דקיטנא קשוט. מאי שנא אלין מאלין.

(עז) ראוף מים אלהים ראוף מים יחילו וגו'. בשעה שעברו ישראל את הים, אמר הקדוש ברוך
 הוא למלאך הממנה על הים: חלק מימך! אמר לו: למה? אמר לו: כדי שפני יעברו בתוךך.
 אמר לו: מדת הגאולה היא אמת, אבל מה שונים אלה מאלה?

ותרבות, חצים וקשות, כמו שנאמר חציו
 שנונים), והקדוש ברוך הוא
 מתחזק בכחו ולעורר קרב.
 אוי לאותם שהמלך הקדוש
 יעורר עלים קרב. אז כתוב ה'
 איש מלחמה.

ומכאן, ומאותן אותיות,
 ומפסוק זה, יוצאים הרי
 קרבות לאותם רשעים,
 לאותם בעלי מריבה שהטאו
 לקדוש-ברוך-הוא, והאותיות
 מתגלות לאותם בעלי אמת,
 והרי הדברים התפרשו והרי
 נתבאר.

ה' איש מלחמה ה' שמו. פיון
 שכתוב ה' איש מלחמה, לא
 דענוו שה' שמו? אלא, כמו
 שכתוב (בראשית יט) וה' המטיר
 על סדום ועל עמרה גפרית ואש
 מן השמים. והכל תלוי בספר
 הזה, כנאמר (איוב ב) יגלו שמים
 עונו וארץ מתקוממה לו. ועל

זהו.
 בא ראה, בשעה שהקדוש
 ברוך הוא מעורר קרב בעולם,
 נעקרים ממקומם עליונים
 ותחתונים, כמו שבארנו, זהו
 שכתוב מרפכת פרעה וחילו
 ירה בים. ולעתיד לבא עתיד
 הקדוש ברוך הוא לערוף קרב
 עליון וחזק בעמים כרי לכבד
 את שמו. זהו שכתוב (זכריה יד)
 ויצא ה' ונלחם בגוים ההם
 פיום הלחמו פיום קרב, וכתוב
 (יחזקאל לח) והתגדלתי
 והתקדשתי ונודעתי וגו'.
 ומרפכת פרעה וחילו ירה בים. כאשר יעורר
 הקדוש ברוך הוא קרב, אז יתעוררו דרגות
 עליונות ודרגות תחתונות שלמטה, ואז
 מרפכת פרעה וחילו ירה בים.

רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים
 עז) ראוף מים אלהים ראוף מים יעברו בתוךך.
 אמר לו: למה? אמר לו: כדי שפני יעברו בתוךך.
 אמר לו: מדת הגאולה היא אמת, אבל מה שונים אלה מאלה?

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאִתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשֵׂיָהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאִתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

סֵפֶר
הַזֹּהָר
הַיּוֹמִי

חֶלְקוֹ

לִימוּד
זוהר
הַיּוֹמִי

אֲדָר

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

6

חברה מזכי
הרבים העולמי

סֵפֶר
הַזֹּהָר
הַיּוֹמִי

חֶלְקָהּ

לִימוּד
זוהר
הַיּוֹמִי

שֶׁבֶט

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

5

חברה מזכי
הרבים העולמי

סֵפֶר
הַזֹּהָר
הַיּוֹמִי

חֶלְקָד

לִימוּד
זוהר
הַיּוֹמִי

טֵבֶת

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

4

חברה מזכי
הרבים העולמי

סֵפֶר
הַזֹּהָר
הַיּוֹמִי

חֶלְקָג

לִימוּד
זוהר
הַיּוֹמִי

כֶּסֶלֹו

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

3

חברה מזכי
הרבים העולמי

סֵפֶר
הַזֹּהָר
הַיּוֹמִי

חֶלְקָב

לִימוּד
זוהר
הַיּוֹמִי

הַשָּׁן

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

2

חברה מזכי
הרבים העולמי

סֵפֶר
אוֹר
הַזֹּהָר
הַחֲדָשׁ

בוֹהַר
דָא
יַפְקוּן
מִן
גְּלוּתָא
בְּרַחֲמֵי

בוֹ יִבְאָר
גּוֹדֵל
הַחַיִּיב
לְלַמֵּד
וּלְלַמְד
הַזֹּהָר
הַקְדוּשׁ
שְׂחִיבֵר
חַנּוּא
הַאֲלוּקִי
רַבִּי
שִׁמְעוֹן
בְּרִי יִחְזִיא

מַעֲלֵתָה
מִטְרַתָּה
קְדוּשַׁתָּה
סְגוּלַתָּה

חברה מזכי
הרבים העולמי